

[Dahlggaard.]

Opgørelse, der foreligger Meddelelse om i Betænkningen om Udgifterne ved de af Handelsministeriet i 1926 og 1927 nedsatte Udvalg vedrørende Landmandsbankens Nyordning. Det er jo naturligt, som da ogsaa de to ærede Medlemmer har udtalt, at disse Oplysninger har vakt en ikke ringe Opmærksomhed. De har vel vakt Opmærksomhed alene ved Summens Størrelse. Det drejer sig om et Arbejde indenfor 2 mindre Udvalg, der i alt har strakt sig over 1 $\frac{3}{4}$ Aar, og Summens Størrelse er som nævnt 139 000 Kr. Jeg tager dog vist ikke fejl i, at mest Opmærksomhed har det vakt, som det ogsaa er nævnt af de tidligere Talere, at der til tre Embedsmænd i Handelsministeriet, under hvis Omraade jo hele Spørgsmaalet sorterer, er udbetalt i alt 50 000 Kr. i disse godt 1 $\frac{1}{2}$ Aar, for den ene Embedsmænds Vedkommende som Vederlag for Deltagelse i Udvalgets Arbejde og for de to andres Vedkommende som Sekretærer. Endelig vil jeg i hvert Tilfælde have Lov at sige, at det i Finansudvalget har vakt Bestyrtelse, at denne Sum er fremkommet ved, at de tre paagældende Embedsmænd har oppebaaret de store Honorarer, der her er Tale om, i begge Udvalg *samtidig* i den Tid, de to Udvalg arbejdede jævnsides med ganske den samme Opgave. Det vil sige, at i de trekvart Aar, hvor disse Udvalg arbejdede *samtidig*, har Departementschefen i Handelsministeriet oppebaaret som Honorar 5 600 Kr. i det ene Udvalg og *samtidig* 7 500 Kr. i det andet, og hver af de to Sekretærer har oppebaaret 3 600 Kr. i hvert af Udvalgene.

Jeg vil gerne, for ikke at blive misforstaaet, sige, at jeg for min Del har intet imod, at Embedsmænd i Tilfælde som det her foreliggende erholder et rimeligt Vederlag for et saa stort Overarbejde, om jeg saa maa sige, som her er Tale om; men jeg vil *samtidig* føje til, at der maa være en vis Grænse for Vederlagene, og jeg har det Indtryk, at der ikke er ret mange her i Landet, som ikke er enige med mig i, at i dette Tilfælde er Grænsen overskredet.

Jeg vil ogsaa gerne sige, at de Bemærkninger, jeg her fremsætter, ikke er Angreb paa de Embedsmænd, der har modtaget disse Penge, selv om jeg har hørt mange — ogsaa mange Embedsmænd — sige, at det maaske kunde ventes, at en Departementschef vilde være i Besiddelse af fornøden kritisk Sans paa et Omraade som dette, naar hans Minister savnede den. Men alt dette vedkommer for saa vidt ikke Folketinget her. Her er det selvfølgelig

Ministereren, man maa holde sig til, det er Ministereren, der har Ansvaret. Nu er det saa heldigt for den nuværende Handelsminister, at han ogsaa kan melde Hus forbi, han har ikke noget Ansvar, det er den afgaaede Handelsminister, der sidder inde dermed. Og med den Humor, som jeg ved, den højtærede Handelsminister er i Besiddelse af, er jeg heller ikke i Tvivl om, at han er i Stand til at kunne goutere den Situation, at den Mand, der staar bagved denne Ordning, det ærede Medlem Hr. Slebsager, allerede af andre Grunde har maattet bøde for sine Synder, saa han heller ikke kan drages til Ansvar. Men hele dette Forhold forhindrer ikke, at Folketinget paataaler Sagen og bør paatale den alvorligt.

Jeg kan ogsaa have Lyst til i Forbindelse hermed at nævne den Baggrund, hvorpaa noget saadant sker. Det hænder Gang paa Gang under det nuværende Ministerium, at det kommer frem for Offentligheden, at medens Ministeriet aldrig kan tale haarde Ord nok om Sparsommelighed og Besparelse, naar Ordene vender nedad i Samfundet, tager man ingen smaalige Hensyn, naar det er store Indtægter, det gælder om at sikre.

Hertil vil jeg nu gerne føje Udtryk for den Forundring, der i Finansudvalget har været ved at se paa den Udvalgsregning, Nationalbankdirektør Green opføres med, 10 000 Kr. Jeg beder erindret, at det er jo ikke Personen Hr. Green, hvis værdifulde Bistand man har ønsket, men Nationalbankdirektør Green har siddet i dette Udvalg som Nationalbankens Repræsentant, som Udtryk ogsaa for Nationalbankens egne Interesser i hele denne Sag. Og ærlig talt forstaar jeg ikke, at Nationalbanken vil være bekendt at sende denne Regning til Staten. I hvert Fald forstaar jeg ikke, at en Minister har villet honorere Regningen.

Samtidig med Forhandlingen om denne Sag i Finansudvalget foregik der dér en Forhandling om hele det Forhold, at høje Embedsmænd af Ministereren placeres i Udvalg og paa anden Maade drages ind i for Staten vigtige Afgørelser, indblandes i vigtige Interessekonflikter, saaledes at det ofte vanskeligt kan undgaas, at de kommer til at staa som forud indtagne den Dag, de som Ministerens Raadgivere skal bistaa ham i Ministeriet ved Afgørelsen af de paagældende Sager. Det er ganske naturligt, at i denne Forbindelse kom Forhandlingen særlig til at dreje sig om det Forhold, som ogsaa det ærede Medlem Hr. Korsgaard her var inde paa, at Handelsministeriets Departementschef er Indehaver af Stillin-